

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Vrchní soud v Praze rozhodl jako soud odvolací v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Yvony Svobodové a soudců JUDr. Romana Horáčka, Ph.D., a Mgr. Jiřího Čurdy v právní věci žalobce Jiřího C. [redacted], nar. [redacted], bytem v [redacted], zastoupeného JUDr. Adamem Batunou, advokátem se sídlem v Praze 1, Václavské náměstí 846/1, proti žalovanému Credit Suisse First Boston (Praha) a. s. v likvidaci se sídlem v Praze 1, V Celnici 1031/4, IČ 45281335, zastoupenému Mgr. Luděkem Vránou, advokátem se sídlem v Praze 1, Jánský vršek 323/13, o zaplacení 6 500 000 000 Kč s příslušenstvím, k odvolání žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 1. 2011, č. j. 32 Cm 14/2003-202,

t a k t o :

Rozsudek soudu prvního stupně se ve výroku I. potvrzuje, ve výroku II. mění tak, že žalobce je povinen zaplatit žalovanému na náhradu nákladů řízení 27 199 892,50 Kč k rukám advokáta Mgr. Ludka Vrány do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Žalobce je povinen zaplatit žalovanému na náhradu nákladů odvolacího řízení 17 601 083,50 Kč k rukám advokáta Mgr. Ludka Vrány do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Shora uvedeným rozsudkem soud prvního stupně zamítl žalobu o uložení povinnosti žalovanému zaplatit žalobci 6 500 000 000 Kč s úrokem z prodlení ve výši 9 % z této částky ročně od 11. 5. 2002 do zaplacení (výrok I.) a žalobci uložil povinnost zaplatit žalovanému na náhradu nákladů řízení 1 387 890 Kč k rukám advokáta Mgr. Ludka Vrány do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku (výrok II.).

Soud prvního stupně vyšel při rozhodování ze žaloby, kterou se právní předchůdce žalobce JUDr. Věslav Nemeth domáhal vůči žalovanému zaplacení 6 500 000 000 Kč s příslušenstvím z titulu smluvní pokuty za nedodržení smlouvy ze dne 2. 12. 1998, označené

v žalobě jako Smlouva o ochraně důvěrných informací. Na současného žalobce tvrzená pohledávka přešla na základě Smlouvy o postoupení nároku ze dne 2. 12. 2010, když usnesení Městského soudu v Praze podle ust. § 107a o. s. ř. ze dne 6. prosince 2010 č. j. 32 Cm 14/2003-150 nabylo právní moci dne 28. 1. 2011. Současný žalobce se k jednání, ač řádně a včas předvolán (o konání jednání byl vyrozuměn soudem již 13. 12. 2010) bez omluvy nedostavil, soud proto jednal v jeho nepřítomnosti a rozhodl podle ust. § 101 odst. 3 o. s. ř.

Žalobce tvrdil, že dne 2. 12. 1998 uzavřel se žalovaným smlouvu označenou v žalobě jako Smlouva o ochraně důvěrných informací, jejímž předmětem měla být ochrana metod, postupů a myšlenek obsažených v projektu nazvaném Projekt pro snížení portfolia pochybných aktiv českých bank s možností použití pro všechny finanční a průmyslové instituce ze dne 21. 10. 1998. Dále dle žalobních tvrzení měla být předmětem Smlouvy o ochraně důvěrných informací ochrana veškerých informací využívaných smluvními stranami, které výslovně smluvní strany označí za důvěrné s odkazem na ust. § 17 a § 271 ObchZ. Ve smlouvě bylo dále dohodnuto, a to v čl. V. smlouvy, že její porušení, tedy zejména použití důvěrných informací v rozporu se smlouvou, je sankcionováno smluvní pokutou ve výši 10 % z objemu části dluhů sekuritizovaných žalovaným za realizace projektu. Žalobce dále tvrdil, že žalovaný důvěrné informace ze smlouvy zpřístupnil třetí osobě, což dovozuje z toho, že v roce 2000 postupně do června uplatnila Investiční a obchodní banka a. s. při sekuritizaci svých klasifikovaných pohledávek v souhrnné hodnotě 65 000 000 000 Kč bez výslovného souhlasu žalobce postupy a metody obsažené v Projektu, a to za aktivního spolupůsobení žalovaného. V důsledku porušení ustanovení čl. III. odst. 2 smlouvy vznikla žalovanému v souladu s čl. V odst. 1 smlouvy povinnost zaplatit žalobci smluvní pokutu v žalované výši, splatnou v souladu s čl. V odst. 3 smlouvy ve lhůtě 3 pracovních dnů ode dne doručení výzvy. Žalobce vyzval žalovaného k zaplacení smluvní pokuty dne 9. 5. 2002. Žalovaný dobrovolně smluvní pokutu nezaplatil.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby pro nedostatek věcné aktivní legitimace na straně současného žalobce, neboť považuje smlouvu o postoupení pohledávky mezi tímto žalobcem a Josefem H. [redacted] ze dne 2. 12. 2010 za absolutně neplatnou ve smyslu ust. § 37 odst. 1 obč. zák. pro nedostatek vážnosti vůle z důvodu její bezúplatnosti, když pohledávka je u soudu uplatňována pro částku 6,5 mld. Kč. Žalovaný navrhl zamítnout žalobu i z důvodů věcných, a to především proto, že Smlouvu o ochraně důvěrných informací ze dne 2. 12. 1998 považuje za neplatnou, dále proto, že žalobce tvrzené důvěrné informace zpřístupnil IPB sám, a to dříve, než uzavřel předmětnou smlouvu se žalovaným, když tak učinil na základě smlouvy uzavřené s IPB již dne 12. 11. 1998. Primární předpoklad pro vznik nároku na smluvní pokutu sjednanou pro případ porušení povinností spočívající v zákazu zpřístupnění informací tak zcela chybí, neboť předmětné informace byly již v době podpisu smlouvy s žalovaným a při ujednání o smluvní pokutě již prokazatelně známé IPB. Žalovaný napadl i platnost samotného ujednání o smluvní pokutě z důvodu naprosto neurčitého a nesrozumitelného určení její výše.

Na základě provedeného dokazování dospěl soud prvního stupně k závěru, že žaloba není důvodná. Soud prvního stupně vycházel z obsahu spisu Městského soudu v Praze sp. zn. 32 Cm 26/2002, včetně příloh (zejména smlouvy o poskytování právních služeb advokáta ze dne 12. 11. 1998), které provedl k důkazu. Výše uvedená smlouva byla provedena k důkazu ve verzi, kterou verifikoval JUDr. Nemeth a soud prvního stupně odkázal na rozsudek ve věci sp. zn. 32 Cm 26/2002 a další skončené věci, kde bylo konstatováno, že smlouva je absolutně neplatná, k čemuž soud prvního stupně dospěl i v této věci a odkázal na důvody neplatnosti,

jak byly uvedeny v odůvodnění rozsudku ze dne 15. 6. 2009, č. j. 32 Cm 26/2002-1294, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 31. 3. 2010, č. j. 3 Cmo 322/2009-1349, který nabyl právní moci dne 17. 5. 2010. Soud prvního stupně uzavřel, že smlouva ze dne 12. 11. 1998 byla s ohledem na její neplatnost nezpůsobilá založit jakákoli práva a povinnosti svým účastníkům z důvodů, které uvedl Vrchní soud v Praze v rozhodnutí z 31. 3. 2010, č. j. 3 Cmo 322/2009-1349, tedy, že předmětná smlouva je absolutně neplatná pro rozpor s ust. § 12 zákona č. 21/1992 Sb., o bankách, podle kterého platí, že „banka nesmí uzavírat smlouvy za hospodářsky neodůvodněné plnění nebo plnění zjevně neodpovídající poskytované protihodnotě. Smlouvy uzavřené v rozporu s tímto ustanovením jsou neplatné“. Jde o neplatnost absolutní, nikoli o neplatnost relativní. Zákon o bankách je ve vztahu k obchodnímu zákoníku předpisem speciálním, a proto má před obchodním zákoníkem přednost. Realizace smlouvy, resp. projektu, který měl být její nedílnou součástí, by mohla ohrozit bezpečnost a stabilitu banky, neboť fakticky by nedošlo k sekuritizaci klasifikovaných aktiv, ale jen k umělému formálnímu zakrytí klasifikovaných úvěrů, čímž by docházelo k obcházení opatření ČNB č. 193/1998 Sb., což by znamenalo porušení povinnosti banky postupovat obezřetně tak, aby nedocházelo k poškozování zájmů vkladatelů banky z hlediska návratnosti jejich vkladů. Tato operace měla být nepřímo financována bankou, a to prostřednictvím depozita, které mělo být bankou uloženo u české pobočky zahraniční banky. Podle projektu by banka zároveň měla formou poplatků hradit zahraničnímu rezidentovi všechny jeho daňové ztráty a tím i nést riziko z prodaných špatných aktiv. Banka se měla při realizaci projektu vzdát rozhodování o podstatné části svých aktiv a svěřit toto rozhodnutí advokátní kanceláři. Smlouva proto vymezuje práva a povinnosti stran jednoznačně ve prospěch jen jedné z nich. Banka se ve smlouvě měla rovněž zavázat k budoucímu exkluzivnímu využívání služeb advokáta, což by také mohlo narušit právní jistotu banky. Předmětná smlouva je také v rozporu se zákonem č. 85/1996 Sb. o advokacii. Vymezení činnosti advokáta ve smlouvě nejen zásadně překračuje hranice poskytování právních služeb advokátem, ale podle obsahu je zájem advokáta nadřazen zájmu klienta. Ustanovení § 2 zákona č. 85/1996 Sb. o advokacii pak stanoví, že právní služby mohou poskytovat jen advokáti, za podmínek stanovených zákonem o advokacii, a dále notáři, patentoví zástupci a daňoví poradci, popřípadě další osoby, jimž zvláštní zákon svěřuje poskytovat právní služby, jakož i zaměstnanci právnické nebo fyzické osoby, popřípadě členové družstva při poskytování právních služeb osobě, k níž jsou v pracovním nebo jiném obdobném poměru, pokud je poskytování právních služeb součástí povinností vyplývajících z tohoto poměru. Podle ustanovení § 1 odst. 2 zákona o advokacii se poskytováním právních služeb rozumí zastupování v řízení před soudy a jinými orgány, obhajoba v trestních věcech, udělování právních porad, sepisování listin, zpracovávání právních rozborů a další formy právní pomoci, jsou-li vykonávány soustavně a za úplatu. Dle názoru soudu vymezení zastoupení advokátem ve Smlouvě je kromě neurčitosti zatíženo i tou vadou, že výrazně překračuje hranice poskytování právních služeb advokátem. Vedle toho je třeba zmínit ustanovení § 3 odst. 1, resp. § 16 odst. 1 zákona o advokacii, kdy advokát je při poskytování právních služeb klientovi vázán právními předpisy a v jejich mezích příkazy klienta. I v tomto ohledu by z obsahu Smlouvy vyplýval rozpor se zákonem o advokacii a tedy neplatnost Smlouvy jako celku. Žalobce se mimo jiné ve Smlouvě totiž i zavázal k činnosti, jejíž obsah je v rozporu se zákonem, jak uvedeno výše. Soud prvního stupně dále dospěl k závěru, že ani samotný tzv. Projekt snížení portfolia klasifikovaných aktiv a jeho principy nelze považovat za know-how nebo obchodní tajemství žalobce již proto, že v Projektu uvedené principy a metody nejsou žádným způsobem originální, jsou jen velmi obecné a navíc jsou jako celek v rozporu se zákonem.

V předchozích shora citovaných řízeních dále soudy shodně dospěly k závěru, a k tomuto závěru dospěl i tento soud, že ani samotný tzv. Projekt snížení portfolia klasifikovaných aktiv a jeho principy nelze považovat za know-how nebo obchodní tajemství žalobce, a to už jen proto, že v Projektu uvedené principy a metody nejsou žádným způsobem originální, jsou velmi obecné, neurčité a navíc jako celek jsou v rozporu se zákonem. Projekt tedy nemůže být v žádném případě jakoukoli formou duševního vlastnictví a nemůže tedy být Smlouvou jako know-how či obchodní tajemství chráněn.

Pro toto řízení je však zejména podstatné i datum uzavření Smlouvy o poskytování právních služeb advokáta s IPB (12. 11. 1998), z čehož vyplývá, že žalobce tvrzené důvěrné informace včetně Projektu pro snížení portfolia pochybných aktiv českých bank s možností použití pro všechny finanční a průmyslové instituce ze dne 21. 10. 1998 zpřístupnil IPB sám, a to dříve, než uzavřel předmětnou smlouvu se žalovaným, když tak učinil na základě smlouvy uzavřené s IPB již dne 12. 11. 1998. Základní předpoklad pro vznik nároku na smluvní pokutu sjednanou pro případ porušení povinností spočívající v zákazu zpřístupnění informací tak zcela chybí, neboť předmětné informace byly již v době podpisu smlouvy s žalovaným a při ujednání o smluvní pokutě již prokazatelně známé IPB, což je základní obranou žalované strany a soud se s tím ztotožňuje.

Z listiny založené žalobcem, označené jako Smlouva o ochraně důvěrných informací a to z obsahu notáře z 21. 3. 2002 této listiny – překladu, respektive fotokopie ověřené notářem soud zjistil, že byla uzavřena dne 2. 12. 1998 mezi smluvními stranami Doc. JUDr. Aleš Gerloch, CSc. a JUDr. Věslav Nemeth a partneři, právní firma na straně jedné a Credit Suisse First Boston (Praha), akciová společnost na straně druhé, že předmět smlouvy je vymezen jako ochrana metod, postupů a myšlenek obsažených anebo získaných z Projektu pro snížení portfolia pochybných aktiv českých bank s možností použití pro všechny finanční a průmyslové instituce ze dne 21. 10. 1998, který je nedílnou součástí smlouvy. V bodě V. smlouvy označeném smluvní pokuta se žalovaný zavázal, že pokud poruší svůj závazek popsany v bodě III odst. 1,2,3,4 smlouvy, tedy vyrazí know-how používané Projektem a myšlenky právníka, bude povinen zaplatit smluvní pokutu ve výši 10% objemu části dluhů sekuritizovaných právníkem za realizace projektu, v průběhu kterého byly shora zmíněné závazky porušeny klientem, ať už s účastí právníka, nebo bez jeho účasti.

Soud prvního stupně dovedl i neplatnost Smlouvy o ochraně důvěrných informací podle ustanovení § 37 odst. 1 o. z. z důvodu neurčitosti, jakož i nesrozumitelnosti některých jejích ustanovení, zejména ve vztahu k vymezení vzájemných práv a povinností smluvních stran i ujednání o smluvní pokutě (podle ustanovení § 269 odst. 2 věta druhá ObchZ platí, že jestliže účastníci dostatečně neurčí předmět svých závazků, smlouva uzavřena není.), jakož i pro rozpor se zákonem dle ust. § 39 o. z., ze stejných důvodů, jako rozebráno shora pro smlouvu s IPB. Pokud jde o ujednání o smluvní pokutě, ustanovení o sjednání smluvní pokuty je neplatné především i z důvodu neurčitosti, protože výklad článku o smluvní pokutě – výkladové pravidlo pro stanovení její výše musí být srozumitelné i třetí osobě, což není. Jak se stanoví výše smluvní pokuty, je předpokladem samotného nároku na smluvní pokutu.

Soud prvního stupně provedl i další důkazy, které však nepovažoval z hlediska výsledku tohoto sporu za relevantní. Soud prvního stupně neprováděl další účastníky navržené důkazy pro jejich nadbytečnost.

K námitce žalované strany o nedostatku věcné aktivní legitimace na straně posledního žalobce z důvodu absolutní neplatnosti smlouvy o postoupení pohledávky soud konstatuje, že

věcná aktivní i pasivní legitimace je pojem hmotněprávní a je chápán právní teorií tak, že věcně aktivně legitimovaným je ten, komu dle hmotného práva přísluší nárok proti žalovanému. Pokud byla tato žaloba zamítnuta, nebyl de facto nositelem žádného hmotného práva ani původní žalobce. Z hlediska procesního vystupuje důvodně v tomto řízení jako účastník řízení na straně žalující Jiří C. na základě usnesení zdejšího soudu ze dne 6. prosince 2010 č. j. 32 Cm 14/2003-150, které nabylo právní moci dne 28. 1. 2011, přičemž podle ust. § 107a odst. 2 o. s. ř. právní účinky spojené s podáním žaloby zůstávají pro Jiřího C. zachovány. Námitka žalované strany o nevážnosti projevu vůle právního úkonu, směřujícího k postoupení pohledávky je navíc pouze její domněnkou. Stejně tak by bylo možno vyslovit i další domněnky, například že právní předchůdci posledního žalobce i poslední žalobce si byli dobře vědomi toho, že tvrzená pohledávka nemá žádnou reálnou hodnotu, a proto došlo k jejímu postoupení bezúplatně.

Ze všech shora uvedených důvodů proto soud prvního stupně žalobu zamítl a o nákladech řízení rozhodl podle ust. § 142 odst. 1 o. s. ř. tak, že jejich náhradu přiznal úspěšnému žalovanému.

Proti tomuto rozsudku se včas odvolal žalobce a jako odvolací důvod uvedl, že soud prvního stupně nepřihlédl k jím tvrzeným skutečnostem a označeným důkazům, neúplně zjistil skutkový stav věci, neboť neprovedl navržené důkazy potřebné k prokázání rozhodných skutečností, na základě provedených důkazů dospěl k nesprávným skutkovým zjištěním a jeho rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci. Žalobce dále namítl, že rozhodoval věcně nepřislušný soud prvního stupně, rozhodnutí vydal vyloučený soudce a řízení bylo zatíženo jinou vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci. V doplnění odvolání žalobce dále uvedl, že soud prvního stupně jednal v nepřítomnosti žalobce a rozhodl podle ust. § 101 odst. 3 o. s. ř., což odůvodnil tím, že žalobce byl k jednání řádně předvolán, avšak bez omluvy se k nařízenému jednání nedostavil. O konání jednání měl být žalobce vyrozuměn již dne 13. 12. 2010. Tohoto dne sice žalobce obdržel zásilku od soudu prvního stupně, avšak v té se nacházelo pouze usnesení o procesním nástupnictví žalobce, nikoli i předvolání k jednání na den 31. 1. 2011, předvolání na tento den nebylo žalobci doručeno ani později a ten proto o jednání nebyl informován. Postupem soudu prvního stupně mu tak byla odňata možnost jednat před soudem. Řízení však trpělo procesními vadami již dříve, dne 14. 9. 2010 podal původní žalobce JUDr. Nemeth návrh, aby soud připustil, aby na jeho místo do řízení vstoupil na základě smlouvy o postoupení pohledávky pan Josef H. Třebaže mělo být usnesení doručeno do vlastních rukou žalobce, byla zásilka předána jiné osobě a jí i převzata. Soud prvního stupně i žalobci Josefu H. znemožnil účast na jednání. Jmenovaný uplatnil vůči předsedkyni senátu námitku podjatosti. Soud se s námitkou podjatosti nevypořádal ani v rozsudku, kterým bylo rozhodnuto o zamítnutí žaloby. Není proto vyloučeno, že rozhodující předsedkyně senátu byla ve věci podjatá. Žalobce poukázal dále na to, že soud prvního stupně neprovedl jím navržené důkazy k prokázání rozhodných skutečností. Poukázal i na to, že napadený rozsudek spočívá na nesprávném právním posouzení věci, které žalobce spatřuje v nesprávném hodnocení zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii. Nesouhlasil ani se závěrem soudu prvního stupně, že Projekt snížení portfolia klasifikovaných aktiv, nelze považovat za know-how nebo za obchodní tajemství a má za to, že o tak závažné otázce neměl soud prvního stupně činit závěry sám, neboť se jedná o odbornou problematiku a bylo na místě provést důkaz znaleckým posudkem. Žalobce nesouhlasil ani se závěrem soudu prvního stupně o neplatnosti Smlouvy o ochraně důvěrných informací pro neurčitost a nesrozumitelnost. Podle žalobce nebyl tento závěr patřičně odůvodněn a soud prvního stupně se blíže nezabýval žádnými relevantními důvody, proč jsou příslušná ujednání neurčitá či nesrozumitelná. Konečně

žalobce nesouhlasí se závěrem soudu prvního stupně o absolutní neplatnosti Smlouvy o poskytování právních služeb ze dne 12. 11. 1998. Podle žalobce je odůvodnění rozsudku nepřesvědčivé, a proto navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Ve vyjádření k odvolání uvedl žalovaný, že toto považuje za nedůvodné a napadený rozsudek za správný. Žalobce v odvolání uvádí tytéž argumenty jako v řízení před soudem prvního stupně a ten se s těmito argumenty již vypořádal v rozsudku. Žalovaný proto navrhl, aby odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně podle ust. § 219 o. s. ř. jako věcně správný potvrdil.

Odvolací soud přezkoumal napadený rozsudek, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, podle ust. § 212 a násl. o. s. ř. a dospěl k závěru, že odvolání žalobce není důvodné.

Soud prvního stupně měl ze zjištěných nesporných skutečností a z provedených důkazů k dispozici pro rozhodnutí dostatek skutkových zjištění, z těch vyvodil odpovídající skutkové závěry, na které odvolací soud pro stručnost odkazuje a ani jeho právnímu posouzení nelze vytknout pochybení. Žalobce vytýkal soudu prvního stupně jak pochybení procesní, tak i pochybení v rovině hmotněprávní. Žádná z těchto námitek není podle odvolacího soudu opodstatněná. Pokud se žalobce dovolával toho, že v prvním stupni rozhodoval vyloučený soudce, není tato námitka důvodná. Je sice pravdou, že předchůdce žalobce (Josef H. [redacted]) písemně uplatnil námitku podjatosti rozhodující soudkyně na soudu prvního stupně, a že o této námitce nebylo rozhodnuto, je však třeba zmínit, že nebylo rozhodnuto ani ve věci a v krátké době po této námitce došlo k dalšímu postoupení pohledávky na současného žalobce, který sám námitku podjatosti neuplatnil (uvedená námitka se vztahovala k osobě Josefa H. [redacted] kterému údajně nebylo umožněno účastnit se jednání u soudu), a to ani v odvolání, kde pouze v obecné rovině poukázal na to, že „není tak vůbec vyloučeno, že předsedkyně senátu byla ve věci podjatá“. Odvolací soud se proto námitkou podjatosti nezabýval. Odvolací soud má za to, že řízení nebylo postiženo jinou vadou, která mohla způsobit nesprávné rozhodnutí ve věci. Pokud se žalovaný dovolával toho, že žalobce není věcně aktivně legitimován, přiklonil se odvolací soud k závěru soudu prvního stupně v této věci, tedy že účastníkem řízení se stal nejprve Josef H. [redacted] a posléze současný žalobce. To však nic nemění na tom, že ani nárok původního žalobce (JUDr. Nemetha) opodstatněný nebyl. Za důvodné však odvolací soud neshledal ani námitky týkající se věcného posouzení uplatněného nároku. Soud prvního stupně správně vycházel z důkazů ze spisu Městského soudu v Praze sp. zn. 32 Cm 26/2002, včetně příloh, zejména ze Smlouvy o poskytování právních služeb ze dne 12. 11. 1998, kterou posoudil jako absolutně neplatnou. I odvolací soud má stejně jako soud prvního stupně za to, že tato smlouva je absolutně neplatná pro rozpor se zákonem o bankách, jak uvedl v odůvodnění soud prvního stupně. Pokud žalobce zpochybnil závěr soudu prvního stupně o rozporu smlouvy se zákonem č. 21/1992 Sb., o bankách s tím, že žalovaný není bankou, je třeba uvést, že tato smlouva nebyla uzavřena se žalovaným, ale s IPB, což nepochybně banka je (resp. byla). Odvolací soud má shodně se soudem prvního stupně za to, že smlouva absolutně neplatná není způsobilá založit práva nebo povinnosti. Odvolací soud dále souhlasí se závěrem soudu prvního stupně, že i Smlouva o ochraně důvěrných informací je podle ust. § 37 odst. 1 obč. zák. neplatná, a to pro neurčitost i nesrozumitelnost těch ujednání, které se týkají vymezení vzájemných práv a povinností smluvních stran, tedy i ujednání o smluvní pokutě. Ujednání o smluvní pokutě je tedy také neplatné pro neurčitost. Z tohoto důvodu žalobce se svým nárokem nemohl být úspěšný, neboť bylo-li ujednání o smluvní pokutě neplatné, pak ani

původnímu žalobci právo na smluvní pokutu nevzniklo a toto právo nepřislušelo ani Josefu H[redacted], ani současnému žalobci.

Pokud tedy soud prvního stupně žalobu jako nedůvodnou zamítl, je jeho rozhodnutí správné a odvolací soud je také podle ust. § 219 o. s. ř. jako věcně správné potvrdil, jen ve výroku o nákladech řízení rozsudek soudu prvního stupně změnil tak, že žalobce je povinen zaplatit žalovanému na jejich náhradu 27 199 892,50 Kč, a to z toho důvodu, že soud prvního stupně rozhodoval o nákladech řízení podle již Ústavním soudem zrušené vyhlášky č. 484/2000 Sb., v důsledku čehož je třeba vycházet z vyhl. č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif). Náklady řízení před soudem prvního stupně sestávají z odměny advokáta za osm úkonů právní služby po 2 644 300 Kč, z jednoho úkonu v poloviční výši 1 332 150 Kč a z devíti režijních náhrad po 300 Kč, vše podle vyhl. č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a vše se zvýšením o 21% DPH, celkem tedy 27 199 892,50 Kč.

O nákladech odvolacího řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o. s. ř. tak, že jejich náhrada byla přiznána v odvolacím řízení úspěšnému žalovanému. Tyto náklady sestávají z odměny advokáta za dva úkony právní služby v plné výši po 2 644 300 Kč, sedm úkonů právní služby v poloviční výši po 1 332 150 Kč a za devět režijních náhrad po 300 Kč, to vše podle vyhl. č. 177/1996 Sb. a vše se zvýšením o 21% DPH, celkem tedy 17 601 083,50 Kč.

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat dovolání za podmínek uvedených v ust. § 237 o. s. ř. do dvou měsíců od jeho doručení k Nejvyššímu soudu ČR, prostřednictvím Městského soudu v Praze. Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud. Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na výkon rozhodnutí.

V Praze dne 18. července 2017

JUDr. Yvona S v o b o d o v á v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Romana Milerská

Romana Milerská
Milerská
Digitálně podepsal
Romana Milerská
Datum: 2017.09.15
14:09:35 +0200'